

MICOL OSTOW

NETFLIX

SAJÁT GYÁRTÁSÚ
NETFLIX SOROZAT

RIVERDALE

A KEZDET

Dream
válogatás

A Riverdale című nagy sikerű Netflix-sorozat első évadának előzménysztorija!

Imádod a sorozatot, és nem tudsz betelni vele? Vagy még nem kezdted el nézni, de kíváncsi vagy rá? Akkor ez a regény neked szól! Hagyd, hogy beszippantson Riverdale városának rejtélyes világa!

A vörös hajú Archie, Jughead, a szavak mestere és a jó kislánynak tűnő Betty hosszú évek óta minden nyarat együtt szoktak tölteni. Ez a mostani azonban más, mint az eddigiek. Archie egy titokzatos személy miatt kifordul önmagából, sportolás helyett gitározik és dalokat ír, elhanyagolva a magányos Jugheadet, akinek a rossz társaságba keveredő apja miatt igazán szüksége lenne egy barátira. Ráadásul most Betty sem tudja megoldani a problémákat, ugyanis megvannak a maga gondjai: Los Angelesben gyakornokoskodik egy magazinnál, és valaki folyton keresztbe tesz neki, ami megnehezíti, hogy elfojtsa a benne lakozó sötétséget – nem beszélve arról, hogy bármit tesz ellene, még mindig arról a bizonyos vörös hajú szomszéd fiúról ábrándozik. Aztán ott van még a pletykalapok üdvöskéje, az IT-lány Veronica, aki alól szép lassan kihúzzák a luxustalajt a családja nem túl tisztességesen szerzett vagyona miatt, és ezáltal egyre közelebb kerül Riverdale-hez, ahol nem is tudja, mi minden várja majd.

©JDZ photography

MICOL OSTOW

több mint ötven művet írt különböző korosztályok számára, amelyek között olyan izgalmas projekteket említhetünk, mint a Buffy, a vámpírok réme, a Bűbájos boszorkák és a Bajos csajok.

Gyermekkorában képregényeket rajzolt, felnőtt szerkesztőként dolgozott, és Mad Libs szókipótlós szövegeket írt Veronica és Betty karakterére. Jelenleg Brooklynban él férjével és két lányával, akik úgyszintén rajonganak a pop-kultúráért.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.micolostow.com

www.facebook.com/DreamValogatas

© 2020 Warner Bros. Entertainment Inc.

Dream
válogatás

„A sorozat zseniális, és ez a könyv sem okoz csalódást. A karakterek szuperek, végre még többet megtudhatunk az életük előzményeiről, ami – mint a jelenük is – tele van rejtélyekkel, titokzatos esetekkel. És azt se hagyjuk ki, hogy mennyire dark az egész, ami végképp beszippantja az olvasót!” [IMDb](#)

„Minden Riverdale-rajongónak kötelező. Ha még nem nézted a sorozatot, olvasd el ezt a könyvet, aztán kezdj hozzá, és készülj, hogy nem fogsz tudni megállni egy résznél!” [Lovely Books](#)

„Minden évadban egyre több rejtéllyel találkozhatunk, amikről a végén mindig kiderül, hogy összefüggnek. Komolyan függőséget okoz, ezért is olyan jó, hogy itt van ez a könyv.” [Barnes & Noble](#)

„Imádom a sorozatot, és annyira jó az előzményekről olvasni. A kedvenc számom Veronicáé volt, mert szerintem mindenki szeretne többet tudni a gazdag, kicsit elkényeztetett – de közben mégis nagyon szerethető – IT-lány életéről.” [Goodreads](#)

„A könyv elolvasása után még jobban odavagyok Archie-ért meg Jugheadért. Archie gitározhatna és énekelhetne is nekem, Jughead lelki sebeit pedig tuti megpróbálnám begyógyítani.” [Amazon](#)

Dream
válogatás

MICOL OSTOW

RIVERDALE

A KEZDET

—• részlet •—

JUGHEAD

Riverdale-t mindenki csak úgy ismeri, mint egy „mosolygós kisvárost”. Ha azonban valaki kicsit hosszabb időt eltölt itt, rá fog jönni, hogy a sok műmosoly mögött Narnia méretű szekrényekbe rejtett csontvázak lapulnak. Persze minden kisvárosnak vannak titkai. Az a sok titok azonban, ami Pandóra szelencéjéből előbukkant, még nekünk is, akik itt nőttünk fel és az egész életüket Riverdale-ben éltük le, megdöbbenést okozott.

Mert higgyétek el, én már csak tudom! Az utóbbi időben rájöttem, hogy a hozzám közel állók életét szinte kivétel nélkül valamilyen szürrealista melodráma szövi át.

Riverdale emellett a rockwelli hagyományok városa is: itt vannak a tél végi éjféli palacsintasütések, miközben a városháza ablakát beborítja a jégvirág, és jeges a leheletünk a hidegben, amikor kilépünk az ajtón – ha egyáltalán kimerészkedünk. Vagy a Riverdale Gimnázium hagyományos év eleji iskola bálja, amiről a helyi tévécsatornák előszeretettel tudósítanak, ugyanúgy, ahogyan mondjuk a tipikus amerikai létforma meghatározó jelenségeiről, mint a foci, a tánc és a kisvárosi büszkeség.

Ám az én személyes kedvencem – de tényleg, ez az egyetlen, ami valaha is jelentett számomra valamit – a szokásos éves

július 4-i nyári fesztivál, a Karnevál. Ilyenkor rendszerint Betty, Archie és én együtt indulunk neki az utcabálnak, teletömjük magunkat hot doggal és vattacukorral, aztán kipróbáljuk magunkat a céllövésben (ebben általában Betty a legjobb). Miután beesteledik, Archie és én elindulunk megnézni a városközpontban a tűzijátékot, Betty meg ott marad a nővérével, Pollyval (Bettyt soha nem zavarta, hogy ő a gyertyatartó Polly és legújabb pasija, Jason mellett), hogy megnézzék a riverdale-i kirakodóvásárt. A nyári fesztiválra mindig elmegyünk. Mert ott a helyünk. A szüleinknek köszönhetően Archie-val már akkor buzgó fesztiválózóok voltunk, amikor még járni sem tudtunk. Betty az első osztályban csapódott hozzánk. És ez azóta így van.

Vagy helyesebben: így volt.

Mert ez a nyár valahogy mindenben más. Betty elutazott Los Angelesbe, hogy írói szenvedélyének hódoljon a Hello Giggles magazinnál szerzett gyakornoki állásban. (Nem beszélve Polly és Jason epikus, eget rengető szakításáról, ami a Rózsák háborújával vetekedett.) Archie pedig az apja építkezésein dolgozik...

Őszintén szólva alig láttam őt az utóbbi időben. Nem is tudom. Jobb, ha erről nem is beszélek.

És ami engem illet... Idáig a nyár úgy telt, ahogy mindig szokott. Éjszakai műszakban dolgozom a Twilight autósmoziban, hogy keressek egy kis zsebpénzt, ne legyek láb alatt odahaza és ne legyek láb alatt az apámnak...

Ebben vagyok a legjobb: hogy ne legyek láb alatt senkinek. Mindent csak a távolból figyelek, aztán leírom.

Mindeközben valahol New York Cityben egy Veronica Lodge névre hallgató fiatal lány a felső tízezer tagjaként épp saját Gossip Girl-epizódját játszotta el élőben – persze erről akkor még nem tudtunk. A lány az apja, Hiram Lodge feneketlen bankszám-

láját használta díszletként. Veronica szüleinek volt némi köze Rivedale-hez, ám ez minket semmiben nem érintett.

Vagy legalábbis eddig azt hittük.

Mert a pillangóhatás folytán minden apró dolognak kiszámíthatatlan – és néha katasztrofális – következménye lehet. Elég egyetlen cselekedet, ami azután továbbgyűrűzik. És a végkifejletet senki nem látja előre.

Ezek voltunk mi, azon a bizonyos nyáron. Archie, Betty, Veronica és én. Július 3-át írtunk. A nyári szünet még be nem teljesült ígéretként lebegett előttünk. Különváltunk egymástól, miközben összefűzött minket valami, amire soha nem számítottunk. Apró kis pillangók, melyek vakon rebegtették a szárnyaikat.

I. RÉSZ: REGGEL

Feladó: DDoiley1@Cserkeszek.net

Címzett: [Lista: Minden_Cserkész_Levelezés]

Tárgy: Mit hozz magaddal

Minden riverdale-i cserkésznek:

Remélem, hogy mindenki felkészült a ma esti kempingezésre. (Nem is lennétek az én cserkéseim, ha nem tudnátok, hogyan kell minden eshetőségre felkészülni!) Az alábbiakban küldöm a szükséges eszközök listáját:

- * keretes hátizsák

- * sátor

(Ne felejtsetek el a cölöpöket, merevítőket és a sátorpadlót!

A Sweetwater-erdőben nagyon nedves a talaj.)

- * hálósák (opcionális béléssel)

- * többfunkciós szerszámkészlet – a cserkészsabályok szerint nem szabad zsebkést hozni

- * zseblámpa (tartalék elemmel)

- * fürdőruha

- * úszócipő

- * melegítő, pizsama és zokni alváshoz

- * vizespalack

- * energiaszeletek vagy más nassolnivaló

- * naptej

- * ajakbalzsam

- * vécépapír

- * szúnyogriasztó

- * fogkefe/piperetáska szükség szerint

Az **elsősegélycsomagot** én viszem. Hozhattok még magatokkal **fényképezőgépet, távcsövet**, és a mellékletben **küldött Sweetwater-erdő útikalauzt** (habár mostanra már mindenki rendelkezik kellő helyismerettel)!

Készüljete két hosszabb túrára is: az első ma este lesz, amíg elérjük a táborhelyet, a második pedig holnap, napfelkelte után. A túrákon lehet gyűjteni a kítűzőket, ha felismeritek és meg is tudjátok nevezni a helyi állat- és növényvilág meghatározott fajait.

Alig várom a vakációzást ezzel a kiváló képességű cserkész-csapatral! Ha bárkinek kérdése van, nyugodtan írjon!

Üdvözlettel:

Dilton csapatvezető

Cheryl:

Jay-Jay, csak hogy tudd, apa mindenfelé keres. Nagyon dühös. Egyelőre ne mutakozz, de valamikor muszáj lesz foglalkoznod vele!

Jason:

Kösz, rajta vagyok. Nemsokára tali?

Cheryl:

Úton. Csak még le kell ráznom apácskát. xo

ELSŐ FEJEZET

BETTY

Kedves Naplóm!

Nem is hiszem el, hogy már július 4-e van! Nagyon furcsa, hogy itt kell ünnepelnem Los Angelesben, távol Pollytól, Archie-től és Jugheadtól. Nem is emlékszem, mikor fordult elő utoljára, hogy kihagytam a riverdale-i nyári fesztivált. Talán egyszer egy nyáron, amikor Archie eltörte a karját, miközben faházat építettek Jugheaddal, mi pedig egész nap bent voltunk a házban, és képregényeket olvastunk meg kék-fehér-piros jégkrémet ettünk. Mindenkinek élénklila lett a nyelve, Juggie hármat is megevett, miközben Archie és én csak egyet-egyet. De mindez még évekkel ezelőtt volt.

Persze, hogy hiányzik Riverdale, és a barátaim is hiányoznak. De L. A. egyenesen FANTASZTIKUS! Gertrude néni háza talán kicsit furá szagú (bármi legyen is ez a szag, még a falakba is beleivódott – nagyjából a fokhagyma és az öregnéni-szappan keverékének hat). Viszont a néni szuper helyen lakik, közvetlenül a Runyon Canyon mellett, így munka előtt minden nap felsétálok oda. A kilátás észvesz-

tően gyönyörű. Lélegzetelállító. Riverdale-ben nincs ehhez fogható.

Az időjárás is fantasztikus, a Blackwood Café baristája már tudja, hogyan szeretem a kávémat (tejjel és két cukorral)... Ja, és még valami...

Igen, hiányzik Polly is. De hogy milyen érzés életemben először távol lenni anyától?

Hát... bevallom, nem is olyan rossz.

Persze szeretem anyát meg minden, és tudom, hogy ő is nagyon szeret, de folyton mindent irányítani akar. Most először érzem úgy, hogy egy kicsit független lehetek. És be kell valljam, tök jó érzés.

Imádom a munkámat a *Hello Giggles* magazinnál. Akkor is, ha még nem sikerült teljesen megkedvelni a főnökömet, Rebecca Santost, aki hírszerkesztőként dolgozik itt. Nem is tudom, mit gondol rólam: talán azt, hogy egy elmaradott vidéki lány vagyok, vagy nem tudom, de annyi biztos, hogy nem vagyok tőle elájulva.

Persze tudom, hogy én vagyok itt az új lány, aki ráadásul nem is idevalósi, és valószínűleg a legkevesebb gyakorlattal rendelkezik, de Rebecca eddig semmi mást nem bízott rám, mint a kávéfőzést, a postabontást és néhány meeting megszervezését – ezek általában titkárnői feladatok.

Oké, azért így is imádom az egészet, de eddig nem sokat tudtam írni, mindössze néhány borítékot kellett megcímezniem, és ennyi. Rebecca címkéket is írat velem, de először ceruzával kell dolgoznom, aztán utána tollal vagy filctollal átírni. Azt hiszem, egy kicsit kényszeres, de mindegy. A lényeg, hogy nem ezzel fogok eljutni a Pulitzer-díjig.

Rebecca azért egész nap ellát munkával. Ami önmagában nem is baj. Több okból sem. Először is azért, mert így nincs időm azon filózni, hogy szégyenszemre itt töltöm a nyarat L. A.-ben, és július 4-én sem tudok a barátaimmal lenni.

Ah, na jó, kit akarok átverni, kedves Naplóm? Ami igazán rossz, az az, hogy nem lehetek Archie-val.

Polly:

Hahó, hugicám! Itt vagy? Mizu? Írj meg minden részletet erről a Rad Bradről! Úgy tűnik, nagyon nem... Archie-s. De azért nem lehet rossz. Hiányzol.

Betty:

Te is nekem! De hívhatod csak egyszerűen Bradnek is. LÉGYSZI! :) Nagyon nem Archie-s. De jó értelemben. De nagyon nem Archie-s rossz értelemben is.

„Rad Brad”. Tényleg így mutatkozott be nekem. Olyan elcsépelten giccsesnek tűnt, hogy akaratlanul elnevettem magam. Bár gondolom, pont ez volt cél.

A második héten találkoztam vele, miután idejöttem. Végre kezdtem hozzászokni a város energiájához – az észvesztő forgalomhoz, meg ahhoz, hogy órákig a kocsiban kell ülnöm minden nap, és hogy az időjárás mindig ugyanolyan (de ez most komoly, senki nem tudja, mit kell csinálni, ha nagy ritkán esik az eső. Szerintem teljesen kikészülnének, ha túl kéne élniük egy riverdale-i telet, még akkor is, ha mindig van elég juharszirup a háznál, és az egész várost fo-

lyamatos tisztítókúrán tudjuk tartani)... Aztán itt van még az a tény, hogy errefelé a hétköznapi emberek is celebnek néznek ki, és talán tényleg azok lesznek hamarosan. Még mindig úgy érzem magam, mint egy vidéki lány, aki eljött a nagy városba, és hát tényleg az is vagyok. Gyakorlatilag minden ruhámon van valami virágos rózsaszín minta. Mint-ha csak kiragasztottam volna egy jelet a homlokomra, hogy TURISTA... vagy IDEGEN. De épp kezdtem hozzászokni a város ritmusához, és bár még mindig idegennek érzem magam, már egész komfortosnak tűnt.

Polly folyton üzeneteket küldött, hogy milyenek a pasik L. A.-ben, én pedig azt írtam vissza, hogy a pasik általában nem is vesznek észre. Én csak egy „kedves” kislány vagyok. A szomszédból. És az egyetlen fiú, akit évek óta akartam, hogy észrevegyen, nem szerelmes belém... legalábbis nem úgy szeret, ahogy én szeretném. Mert számára én tényleg csak a szomszéd lány vagyok.

(Nem tudom biztosan, hogy mit érez. Mindig is féltem megkérdezni.)

Szóval egy nyári pénteket írtunk, és Rebecca megkért, hogy vigyek sushit az irodába (rákos tempuratekercset barna rizzsel, és mellé fűszeres majonézt meg hijiki salátát – amúgy már kívülről fújom, mit szokott rendelni). És annak ellenére, hogy telefonon előre megrendeltem mindent, az étteremben közölték, hogy kicsit várnom kell. Szerencsére vittem a könyvemet (a *Nagyonkéket*, amit már sokadszorra olvasok), és letelepedtem a Maguire Gardens füves részén, ahonnan mindig szuperül lehet az embereket bámulni.

Az a fajta nap volt, amikor még a szagok is a nyarat idézik: minden zöld és virágzik, az ég pedig olyan kék árnya-

latban pompázik, amit csak fotókon látni. Pedig itt ez volt a valós élet. Hashtag no filter.

Egyszer csak észrevettem, hogy árnyék vetődik a könyvemre.

– Olvasgatunk, olvasgatunk?

Felpillantottam. A srác nagyjából velem egykorú lehetett, laza pólót és buggyos nadrágot viselt, szőke, napszitta haja volt. Fogpasztareklám-mosolyt villantott rám.

Elpirultam.

– Oké. lehet, hogy nem a legjobb nyári szüneti olvasmány, de ez az egyik kedvencem – magyaráztam. Ez az évszázad legnagyobb ferdítése volt, Toni Morrisont ugyanis egyenesen IMÁDOM. A *Hello Giggles* ezen a nyáron dedikálást szervez neki, és nagyon szeretnék részt venni rajta. Amióta megtudtam, tettem már néhány „finom” utalást erre – például azzal, hogy folyton magamnál hordom valamelyik könyvét.

– Ha ezt nevezed könnyed nyári olvasmánynak, amibe belemenekülhetsz, akkor lehet, hogy más menekvést kell keresned – mondta erre. Amikor elmosolyodott, a szeme sarkában apró szarkalábak jelentek meg.

– Van jobb ötleted? – kérdeztem vissza. Vajon flörtöltem vele? Lehet, hogy a Los Angeles-i Betty még flörtölni is tud. A riverdale-i Betty talán tanulhatna tőle egy s más.

A fiú szeme széle újra összeráncolódott.

– Reméltem, hogy ez lesz a következő kérdésed. Az egyes számú ötletem ez lenne: nevezd ki engem a pihenőidő igazgatójának! – Biztosan meglepett képet vághattam, mert hozzátette: – Vagy tudod, mit? Elég lesz egy vacsora is.

Valami visszafogott és nyugis helyen. Esküszöm, hogy nem vagyok sorozatgyilkos, hidd el!

– Hát... – Úgy tettem, mintha fontolgatnám. – Ha tényleg nem vagy sorozatgyilkos... Szeretem a csendes vacsorákat.

– Na, látod? Lelki társak vagyunk.

Lelki társak. Hirtelen felvillant előttem Archie vörös haja, szeplős arca, és az a mélyzöld szempár. És igaz, hogy Archie-val rendszeresen ettünk együtt Pop éttermében, azokat a vacsorákat korántsem nevezném randinak.

– Itt a telefonom. Béírod a számodat? – Átadta a telefonját, aztán összevonta a szemöldökét. – Ja, amúgy nagyra értékelném, ha megmondanád a neved. Talán kicsit előreszaladtam.

Elnevettem magam.

– Betty vagyok. Betty Cooper. – Elvettem a telefont a kezéből, aztán hirtelen megláttam, mennyi az idő. Rebecca rákos tempurája mostanra már teljesen kihűlt. A fenébe! Villámsebességgel bepötyögtem a telefonszámomat, aztán fogtam a cuccomat, és indultam is. – Bocs, hogy így elviharzok, de muszáj mennem... gyakor nok vagyok...

– Semmi gond. Majd mesélsz róla. A vacsora közben.

Rámosolyogtam, és azon tűnődtem, hogy az én szemem sarkában is megjelennek-e olyan szarkalábak.

– A vacsora közben.

– Ja, és még valami! Az én nevem Brad. Vagy talán mert gondolom, új neked még ez a kaliforniai életstílus, nyugodtan hívj csak Rad Bradnek.

Ránéztem Bradre.

– Oké, de az is lehet, hogy nem így hívlak? – Úristen, megint a flörtölős Los Angeles-i Betty! Döbbenetes. De valahol élveztem.

– Betty Cooper, nevezz, aminek csak akarsz! De most már tényleg vissza kéne menned a munkába, mielőtt rajtakap a főnököd, hogy szörfös srácokkal ismerkedsz az ebéd-szünetedben.

Feladó: KweenKatJosie@Vadmacskak.net

Címzett: [Lista: Rossz_Macskák]

Tárgy: Lista holnapra

Mélyen tisztelt istennők/nővérek/énekesnők!

Köszönöm mindenkinek a tegnapi próbán való szárnyalást. Mert eszméletlenül jók vagyunk, de tényleg!

Ne felejtétek el, hogy ma pontban délután 14 órakor találkozunk a suliban egy újabb próbára a holnap esti nagy fellépés előtt a Town Hall Square-en. Mellékeltem az eszközlístát. Nézzétek meg, jelölgessetek rajta, és gyertek felkészülten, ha hozzászólnátok vagy valami változtatást javasolnátok.

Holnap délután 16 órakor találkozunk a téren egy utolsó mikrofonpróbára. Pontosságot kérek, hölgyeim! Lehet, hogy nem az a célunk, hogy bejussunk *A függetlenség napja* hajnali vetítésére (ez a Jughead Jones tényleg azt hiszi magáról, hogy ironikus vagy mi-csoda?), de nekünk, Vadmacskáknak a hagyományok szerint időre van szükségünk, hogy felkészüljünk a nagy előadásra.

Végül, de nem utolsósorban, ha valaki összefutna valahol Reggie Mantle-lal, azt javaslom, messziről kerülje el. Felajánlotta, hogy a Vadmacskák „menedzsere” lesz. *Ne engedjétek a közeletekbe, hacsak nem akartok magatoknak egy jó kis migrént!* Márpedig a migrént most nem engedhetjük meg magunknak!

Puszi és ölelés,

J

MÁSODIK FEJEZET

JUGHEAD

A lakókocsi mindig kora reggel van a legundorítóbb állapotában (vagy mondhatnám úgy is, hogy „sikkesen nyomorult”?); kár, hogy én szeretek kora reggel felkelni. Az a kevéske reggeli napfény, aminek sikerül átszűrődnie a lakókocsi babaház méretű ablakán, mindössze halvány árnyékot vet a rozoga, használtan vásárolt bútorokra, viszont a porcicákat minden oldalról megvilágítja. Ez az egész gyakorlatilag művészi megnyilvánulása a hanyagságnak.

A ma reggel sem különbözött sokban a többitől. A levegőben sűrű, pállott cigaretta- és olcsó sörszag terjengett. Felültem a kanapén – miután tegnap apa előtt értem haza, a kanapét foglaltam el magamnak, meghagyva neki a hálószobát –, aztán körülnéztem.

A hely üresnek tűnt. Még érzésre is üres volt, az a visszhangzó, negatív légüres tér, amit nem is lehet nagyon leírni, csak eredendően érezni. Vannak helyek, ahol az ember a csontjaiban érzi ezt.

Az, hogy tegnap én értem haza apa előtt, annyit jelentett, hogy ő későn jött. És ez egyenlő azzal, hogy...

Semmit sem jelentett.

Szörnyű, hogy a szüleim folyamatosan veszekedtek, és régebben összeszorult a gyomrom, valahányszor tanúja voltam az üvöltözésnek és a kiabálásnak, főleg Jellybean előtt, akin látszott, hogy nagyon feldúlja az egész. De legalább anyám üvöltözött apámmal, és nem fordítva. Még akkor is, ha mindez Jellybean és előttem zajlott, legalább mindketten egy térben voltak.

– *Csak rövid időre...* – mondta anyám, mielőtt felpakolta az ütött-kopott bőrröndjét egy még ütött-kopottabb kocsi-ra, bekötötte Jellybeant a hátsó ülésre (habár a hűgöm tiltakozott, hogy ő már elég nagy hozzá, hogy előre ülhessen), aztán elhajtott a ház elől. – *Csak amíg apád össze nem szedi magát.* – Mintha ez az „összeszedés” olyan egyszerű dolog lenne, amit egy társadalmilag elfogadható szabályrendszer alapján apám pontról pontra teljesíteni tudna, aztán valami csodával határos módon újra kerek egész lenne.

Mintha apám valaha is kerek egészet alkotott volna önmagával.

Nem arról van szó, hogy nem akartam hinni benne. Vagy mindkettőjükben. Csakhogy tizenhat évesen semmi-féle emlékem nem volt apámról, amikor összeszedte volna magát. Ez pedig egyáltalán nem illeszkedett anyám terveibe.

És hogy mit éreztem, amikor nem vitt magával? Igyekeztem nem gondolni arra, hogy ez mit jelent. Valakinek amúgy is itthon kellett maradnia apával és szemmel tartani, mennyire tudja összeszedni magát. Szóval én maradtam a tékozló fiú ellentétéként itthon, Riverdale-ben, hogy szemmel tartsam őt.

Persze jóval könnyebb lett volna szemmel tartani apámat, ha többet lett volna szem előtt. De talán ő pontosan így akarta.

A legtöbb gyerek alig várja, hogy elkezdődjön a nyári szünet. Őszintén szólva nekem hiányzott az iskola rendszeressége és a napjaim ritmusa (még ha ebbe időnként beletartoztak a felmérők és a témazárók is). Vagy talán csak ez a mostani nyár volt kicsit alakatlan, miután anya és Jellybean kiköltöztek, Betty elutazott... Archie meg el volt foglalva... ki tudja, mivel, de soha nem találkozunk. Gondolom, azért, mert keményen dolgozik az apjával az építkezéseken. De ezt nehezen hiszem el.

Volt idő, amikor Archie és én olyanok voltunk, mint a testvérek. Mindkettőnk apja üzlettársként dolgozott, és együtt nőttünk fel. De Archie az utóbbi időben megváltozott. És amikor három héttel ezelőtt elmentem hozzá, hogy elmeséljem neki, mi történt anyámmal, mármint hogy elment, és magával vitte Jellybeant... Hát, Archie akkor sem volt sehol. Szó szerint. Aztán az üzeneteimre sem reagált. A legjobb barátom egész egyszerűen... cserbenhagyott.

De mégis mennyinek számít az a „kis idő”?

Beálltam a zuhany alá, hogy lemossam a füledt éjszaka verejtékét, aztán gyorsan felöltöztem, becsúszttam a béna, törött képernyős telefonomat az egyik zsebembe (nem jött üzenet), és a szánalmasan üres pénztárcámat a másikba. Aznap este dolgoztam, szóval legalább nem lesz túl sokáig üres. De mielőtt még elindultam volna a Twilightba, hogy mindent előkészítsek a totál nem ironikus július 3-i *A függetlenség napja*-vetítésre, szerettem volna, ha Archie a szemembe mondja, hogy nem megyünk a belvárosba, és nem nézzük

meg a giccses tűzijátékot és nem bandázunk együtt. (Igen, persze, tudom, de nálunk ez már hagyomány.)

Ami viszont azt jelentette, hogy meg kellett találnom apámat és Archie-t.

Nem tudom, miért, de valami azt súgta, egyikük sem fogja megkönnyíteni számomra, hogy megtaláljam őket.

Gyalog indultam el a lakókocsitól Pop étterme felé; nem a legideálisabb megoldás, de úgy gondoltam, ha elviszem apa furgonját, hogy megtaláljam, és csak utána kérdezem meg, hogy kölcsönvehetem-e a kocsit, nem venné túl jól ki magát a dolog. (Meg kell hagyni, hogy ez a Riverdale nevű kisváros nem is tűnik annyira kicsinek, amikor az embernek végig kell sétálnia rajta.) Amikor elindultam, apa furgonja a ház előtt parkolt, vagyis ő biciklivel ment el (ez sajnos nem tűnt jobb választásnak, ha netán megint bepíált, de erről majd még később elgondolkozom, vagy talán soha). Mindenesetre a kocsi ott parkolt a ház előtt, amikor elkezdtem gyalogolni.

A hosszabbik úton mentem, ami teljesen értelmetlen volt, hacsak nem tudta valaki, hogy azért megyek arra, mert el akarok menni Archie-ék háza előtt, hátha megpillantom őt, és megbeszélhetjük, mi lesz holnap. Az utca kihalt volt, a házak még sötéten, csendesen várták, hogy teljesen felkeljen a nap. Az egyetlen ablak, ahol lámpafény égett, Archie ablaka volt, ami némileg meglepett a korai óra miatt. Ebből viszont arra következtettem, hogy Archie ébren van. Néhány perc várakozás után azonban – miközben úgy éreztem magam, mint valami leselkedő; *de hisz ez csak Jughead Jones,*

aki mint mindig, most is a sötétben leselkedik, mert ő már csak ilyen – semmi jelét nem láttam odafent a mozgásnak. Tisztán ráláttam Archie ágyára, és nem feküdt benne.

Sóhajtottam egyet, aztán előbányásztam a telefonomat a zsebemből. *Ébren vagy?* – írtam neki, miközben tiszta hülyének éreztem magam, mintha randira hívnám, pedig csak egy átlagos (hacsak nem enyhén lökött) barát voltam, aki beszélni akart velem. Figyelmesen néztem az ablakát, de semmit sem láttam. A telefonomra sem jött üzenet, még csak pont-pont-pont sem, ami legalább azt jelezné, hogy a vonal másik végén van valaki, és épp gondolkozik, mit írjon. Néhány perc elteltével – őszintén szólva hosszabb idő után, mint amit be merek vallani – egy vállrándítással elraktam a telefonomat, és továbbindultam a város felé Pop étterméhez.

Fogalmam sem volt, hol lehet ilyenkor Archie. Arra gondoltam, talán az apjával mentek ki ilyen korán az építkezésre. Ez egy teljesen épkézláb magyarázat lett volna a hiányzására. Csakhogy akkor úgy kellett volna tennem, mint ha nem venném észre, hogy Mr. Andrews kocsija ott parkol a ház előtt. Vagyis Mr. Andrews nincs az építkezésen. És ha Mr. Andrews nincs ott, akkor Archie sem mehetett vele. Ezt az ellentmondást még én sem tudtam kimagyarázni magamnak.

De akkor hol a fenében járhat Archie?

Mire elértem Pop étterméhez, már felkelt a nap, és folyt rólam a víz. Még korán volt, így a parkolót teljesen üresen találtam... de nem volt annyira kihalt, mint vártam. Sartre is

megmondta, hogy „a pokol az a másik ember”, és nem kell hozzá nagyon ismerni engem, hogy nyilvánvaló legyen, én ezzel teljesen egyet értek.

(Persze ez alapján bizonyára nem tudnál túl sok időt velem tölteni. De még ha tudnál is, akkor sem akarnál).

Még mindig semmi hírt nem kaptam Archie-ről. Ami talán nem lett volna annyira furcsa, hiszen még korán volt, csakhogy én tudtam, hogy már nincs otthon, vagyis bizonyára ébren van. Ez pedig egy újabb eleme annak a találynak, ami Archie Andrewsól lett.

Legutoljára egyébként éppen Pop éttermében találkoztam vele személyesen. Annak is épp ma egy hete. Ahogy mondani szokták, sötét, viharos éjszaka volt, én épp egy bokszban ültem, magányosan, és írni próbáltam. Az utóbbi időben amúgy egyre többet írtam. Fogalmam sincs, hogy milyen az írásom – valljuk be, bizonyára nem túl jó... –, de ez most nem is annyira érdekel. Mert amikor írok, kizárom a külvilágot, és közben fel tudom dolgozni a történéseket. Így több legyet ütök egy csapásra.

Persze tudom, hogy az, hogy „viharos, sötét éjszaka volt” talán a legnagyobb közhely, amit egy író leírhat egy történet elején, de mint tudjuk, az a legjobb, ha mindig az igazat írod. Tehát aznap viharos, sötét éjszaka volt odakint. Az időjárást nem tudom befolyásolni.

Pop még cukkolt is, hogy milyen hosszasan ücsörgök egymagamban ott, a bokszban, az ósdi laptopom fölé görnyedve – pedig az ember azt hinné, már hozzászokott –, ráadásul aznap este a szokottnál is többet panaszkodott emiatt. Azt mondta, ha tovább görnyedek az írásom felett (még akkor is, ha hivatalosan nyilvános helyen vagyok), előbb-

utóbb egy horrorfilmszereplővé változom, mint például az a pasas a *Ragyogásban*, vagy valami sokkal rosszabb.

Erre én azt válaszoltam, hogy: „Olyan emberek nem laknak Riverdale-ben.” Akkor még el is hittem. Csakhogy hamarosan rájöttem, hogy nem így van.

Odakint annyira rossz volt az idő, hogy egy darabig csak ketten voltunk az étteremben, Pop meg én. Néhányan beugrottak házhoz szállításért, de nagyjából egyértelmű volt, hogy Pop csak azért tartja nyitva a helyet, hogy fedelet adjon a fejem fölé. Pop jó ember, ezért nem akartam visszaélni nagylelkűségével. Elkezdtem gondolkodni rajta, hogy össze kéne pakoljak, és elindulhatnék kifelé – miközben azon tűnődtem, hogy visszamenjek-e a lakókocsihoz, ahol anya és Jellybean hiánya olyan volt, mint egy folt, amit még a hipó sem hoz ki teljesen, vagy hová máshova mehetnék –, és akkor megszólalt az ajtó fölé akasztott csengettyű, és belépett rajta valaki.

Még nem néztem fel, hogy lássam, ki jött, csak hallottam, hogy Pop hangosan felkiált:

– Archie! Hát téged meg mi szél hozott? Mit mászkálsz odakint ilyen vacak időben?

– Jughead! – Archie esőáztatta haja nedvesen tapadt a homlokára, és a lába alatt kisebb pocsolya kezdett öszszegyűlni. Nem úgy festett, mint akit a szél hozott, inkább úgy, mint akit a pokolból rángattak ki, és ehhez az esőnek csak kis köze volt. A tekintetében zavart nyugtalanság ült. Vagy nem is, annál valami sokkal rosszabb. Mintha kísértetet látott volna.

– Szia! – üdvözöltem, de nem voltam biztos benne, hogyan reagáljak. Egy másodperc elteltével, miután végignéz-

tem, ahogy az eső végigfolyik az ujjain, aztán a földre hullik, helyet ajánlottam neki: – Nem akarsz leülni?

Archie tétovázni látszott, ami megint csak nem volt jellemző rá. Volt idő, amikor nem kellett kérdeznem, ő pedig nem gondolkozott ilyesmiken. És ez nem is volt annyira rég.

De egyetlen nyár mindent megváltoztat.

Vállat vontam, mint akit nem érdekel, és próbáltam magamat is meggyőzni erről. Archie erre leült.

– Szia!

– Rég láttalak – jegyeztem meg, mivel úgy tűnt, aznap csak közhelyekben tudtam gondolkodni. – Mi újság veled?

– Tudod, apámmal dolgozom az építkezésen. Betonozunk – grimaszolt Archie. – Nem egészen ilyen munkáról álmodtam, de apának szüksége van a segítségre. Na, mindegy.

– Hát, ja, mindegy – értettem egyet. Régen az én apám is Mr. Andrewsnak dolgozott. Archie-nak nem kellett elmagyaráznia, mennyire kemény munka ez.

– Te meg... még mindig írsz – folytatta az előttem álló laptop felé biccentve.

– Próbálkozom vele. Nem hiszem, hogy irodalmi Nobel-díjra jelölnek. Lehet, hogy senki sem lenne kíváncsi arra, amit írok.

Archie arca ellágyult, mintha valami egészen másra gondolta.

– Hé, ne mondd már! Persze, hogy kíváncsiak rá. Mindig is jól tudtál történeteket kitalálni. Emlékszel azokra az éjszakákra, amikor kint aludtunk a kertben? A te kísértet-történeteid voltak a legfélelmetesebbek. Úgy kellett tenem, mintha nem is paráznék, pedig az idő nagy részében

legszívesebben visszafutottam volna a házba, hogy elbújjak az ágy alatt Vegasszal.

Elmosolyodtam.

– Igen, emlékszem. De nagyon rosszul színleltél...

Akkoriban még nyitott könyv voltál előttem, Archie – tettem hozzá gondolatban. De még mindig az vagy. Az építkezésen való munka nem magyarázza meg, miért vagy így elázva, és miért nem vagy soha elérhető. Sem azt a szomorú, elkalandozó kifejezést az arcodon.

– Figyelj csak! – szólalt meg hirtelen, kicsit fellelkesülve, de mégis szégyenlősen. – Mi lenne, ha azt mondanám... hogy én is elkezdtem írogatni? – Archie lesütötte a szemét, és az asztalt nézte, mintha ez lenne az egyik leginkább zavarba ejtő tény, amit valaha is megosztott velem.

– Nem hiszem el. – Nem kellett zavarban lennie, mégis meglepő volt, amit mondott. Még hogy a sportrajongó focista, Archie írásra adta a fejét? A váratlan fordulat enyhe kifejezés erre a helyzetre. – Úgy érted, valami regényt írsz?

– Hát, inkább verseket – válaszolta, és kicsit elpirult.

– Verseket? Te?

– Hát, nem is tudom. Talán inkább... dalszövegeket... – Ekkorra már annyira zavarban volt, hogy nem tudott hová nézni. Legyintett egyet. – Felejtsd el! Tök mindegy... – Véget is ért a pillanatnyi sebezhetősége. – Mit tervezel július negyedikére?

– Harmadikán megnézem a Twilightban *A függetlenség napját*, ahogy a hagyomány diktálja. De negyedikén zárva tartunk, úgyhogy szabadnapos leszek.

– Igen, persze. Az klassz. – Archie beletúrt a hajába, és eltűnődött.

Fogalmam sincs, mi vett rá, hogy azt mondjam, amit mondtam, de már hetek óta ezen gondolkoztam, sőt az igazat megvallva ma reggel is ez járt a fejemben, miután felkeltem. De Archie-val minden annyira elromlott. Úgy éreztem, el kell engednem. Aztán hirtelen meggondoltam magam.

Talán az arcán ülő szomorú kifejezés tette. Vagy talán az emlékek a közös sátorozásokról, és hogy milyen régóta ismerjük egymást.

– Emlékszel, amikor minden évben elmentünk a belvárosba, hogy megnézzük a tűzijátékot?

– A régi szép idők.

– Mi lenne, ha idén is elmennénk? Felszállunk a buszra, és odamegyünk. A régi szép idők emlékére.

Pillanatnyi szorongás járt át, úgy éreztem, ha nemet mond, görcsbe rándul a gyomrom. De Archie tekintete felizzott:

– Oké, oké, jól hangzik! Eljössz értem négy körül?

– Ott leszek – mondtam, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha megint minden olyan lenne köztünk, mint régen.

Szinte betegesen vágytam rá, hogy ez tényleg igaz legyen. De mire rájöttem, hogy hányadán is állunk mi Archie-val, és hogy mennyire sérülékeny a mi régi, meghitt barátságunk... hát, addigra már vége is lett az egésznek.

A SWEETWATER-FOLYÓ
HORGÁSZATI ELŐREJELZÉSE JÚLIUS 4-RE

Víz sodrás: 20 m³/s

Láthatóság: 91 cm

Víz hőmérséklet napközben: 10 °C

Víz állapota: tiszta

Legalkalmasabb időszak a horgászásra: kora délelőtt vagy késő délután

A legideálisabb vízszakasz: a Striker's Cove melletti rész

Legjobb megközelítési hely: a báziskemping bejáratánál lévő parktól kb. 5 kilométeres séta

Halfajok: pisztráng

Horgászati szezon: április 1-től november 30-ig

Ajánlott horgászfelszerelés: műlegyes horgászbót

Ajánlott horgászbót fajta: 9,5 könnyedségű bót

* * *

Közzétette a Riverdale-i Polgármesteri Hivatal

Városfejlesztési osztálya.

Jó nyaralást kívánunk, és vigyázzanak magukra!
